

EL METRALLA

PERIÓDIC CATALANISTA RADICAL

SURT EL DIVENDRES

Administració: Tallers, 18.

VISCA L'UNIÓ CATALANISTA!

Demà passat la vella entitat catalanista, l'única que no ha claudicat y que ha mantingut ab serenitat y ferma la bandera de les reivindicacions nacionalistes en mitg del temporal desfet de claudicacions y desercions, se reunirà en el benemérit Centre Català de Sabadell pera pendre acorts y senyalar orientacions encaminats a mostrar a les multituds catalanes que sense l'unió de tots els catalans el calvari de Catalunya anirà seguint per satisfacció de les pandilles polítiques que usufructen la direcció de l'Estat espanyol.

Nosaltres que aprenguérem a estimar y a defensar la Patria sota'ls plecs de la bandera de l'Unió Catalanista y que, defensant l'essència de les seves doctrines, hi hem envellit y hem sofert tot un mon de amargors, avui ab la má sobre'l cor li fem novament ofrena dels nostres entusiasmes y dels nostres sentiments radicalment nacionalistes, que pel sol fet d'esser radicals enlloc poden tenir més llógica cabuda que en el sí de la vella y intranzigent entitat, mare del Catalanisme.

Aprofitant aquesta ocasió, pláunos rendir un tribut de respecte al Centre Català de Sabadell ab motiu de celebrar les seves bodes de plata. El benemérit Centre ha sigut una fornal ahont s'hi ha mantingut sempre ardent l'amor a les nostres reivindicacions; es d'allí d'ahont han sortit els elocuentes y entusiastes patricis Folguera y Durán, Campmany, Colomer y tants altres que han recorregut Catalunya escampanthi llevar catalanista.

A tots salut; salut igualment als representants de les entitats catalanistes que acudiran a Sabadell a reforçar l'esperit, si no caigut, condolgut del trist espectacle que'ns ofereixen les lluites de germans ab germans.

LO DE SAN FELIU DE LLOBREGAT

Las kábilas en acció

La joliva vila del Plá del Llobregat ha sigut tacada ab sang humana. Dos fanatismes s'hi donaren cita, y de la cita n'han resultat cinc homes morts y diferents ferits.

Cal fer remarcar que'ls dos bandols kabilenys, el carli y'l lerrouxista, son els qui á Catalunya defensen ab més ardor *la integridad y intangibilidad* d'Espanya; son els dos partits la resclosa que'l nacionalisme troba en son camí de lliberació y de justicia, y aixó potser expliqui que ni l'un ni l'altre de aquests bandols li importi res que la nostra terra's vegi tant sovint avergonyida y deshonrada per aquesta mena d'actes selvatges.

Si estimessin á Catalunya, l seu bon nom y la seva grandesa; si volguessin fer d'ella un empori de civilització com nosaltres desitgem, no acudirien á extrems tant cafres pera resoldre les seves diferencies.

Protestem, doncs, com á homes civils y anhelants de cultura, y com á catalans y com á catalanistes, de la sangnant vergonya de Sant Feliu. Els qui la realisaren no son fills teus, Catalunya, doncs no poden dirse dignament fills aquells qui deshonren á la seva mare y li posen obstacles á la seva lliberació.

Y feta ja constar la nostra protesta, volem dir encare unes paraules més pels senyors que surten protestant de la selvatjada carlina, com si aquí no hi haguessin més selvatges que'ls carlins.

Lo fet pels carlins á Sant Feliu fou una emboscada que reprovem ab tota l'ànima; però ¿qui son els radicals pera reprovar lo fet pels carlins?

¿Es que per ventura no foren ells els qui prepararen y realisaren l'emboscada infame d'Hostafrances?

¿Es que no foren ells els qui,

amagant el cos darrera'ls terraplens de la Gran-Via, dispararen els seus revolvers que á la Casa del Poble llanut venien á tant la setmana?

¿Es que no foren ells els qui, per l'esquena, atracaren á n'en Llorens?

¿Es que no son ells els qui, á cops de garrot, trencaven les anelles de la sardana per esser un ball catalá?

Lo de Sant Feliu es dolorós, es horrorós, però'ls lerrouxistes no poden ni tenen dret á protestarne, perquè are'ls carlins no han fet més que seguir els seus procediments.

De la carcel se sale, del cementerio no, deia en Lerroux quan excitava á les turbes á assassinar catalanistes; y aquesta es la máxima que's veu que han estampat are en la seva bandera espanyola'ls carlins.

Som nosaltres, els catalanistes, els nacionalistes, els únics que tenim dret á la protesta de semblants vergonyes; nosaltres, que representem la cultura, la civilització; nosaltres que, com que estimem y volem culta y autònoma á Catalunya, no realisarem mai actes que puguin deshonrarla.

Y finalment.

¿De qui es la culpa de lo ocorregut?

Si nosaltres fossim els encarregats de fer justicia, comensariem per castigar al director d'*El Correo Catalán* y al director d'*El Progreso*, per les seves campanyes pinxesques y violentes, y al senyor Governador civil, per no sapiguer ó no volguer evitar uns fets quina realització estava en la consciencia de tothom.

Y ja hem dit tot lo que volíem dir.

Les alegries de «La Veu»

En la sessió celebrada aquesta setmana per la Diputació de Barcelona va aprovarse ab els vots de tots els diputats presents, tret dels lerrouxistes, una proposició que va quedar de manera definitiva com segueix:

«Primer. Reiterar l'afirmació que en altres ocasions expressava de la personalitat de Catalunya, l'aspiració á un organisme que la representi sense perjudici de la subsistencia de les actuals organitzacions ó de les que en el futur puguin substituirles.

Segon. Recomana al president de la Diputació que inviti á les demés Diputacions catalanes á formular les bases d'un projecte d'organisme comú encarregat de portar á terme les obres públiques y'ls serveis de cultura y beneficencia que als catalans interessin, projecte que deuria estar sotmés á discussió y aprovació de les Diputacions, els representants de les quals l'hagin formulat.

Tercer. Comunicar aquests acorts al Govern y als representants en Corts per Catalunya.»

No cal dir que METRALLA ha

Enllá de la frontera, á Perpinyá, hi ha, desde fa tres anys, dos joves catalanistes que viurien ab la seva familia á Calella si al districte d'Arenys no hi hagués per representant (?) un cacic que's diu Francisco de A. Bartrina.

Aquest home la votá la proposició, sí: però ¿ho feu per patriotisme? D'aixó es de lo que dubtem; aixó es lo que'ns atrevim á negar, perquè un home de l'ànima d'en Bartrina, al procedir com ho va fer á la Diputació'l dimars, no podia tenir altre fi que seguir la comedia de sempre, consistent en ferse'l patriota mentres de sota má persegueix als bons fills de la Patria.

Ell es de la mateixa fusta que'ls Godó, cacics del districte d'Igualada, que diuen estimar y al qual fan sofrir tota mena de vexacions.

¿Pot ser sincera y patriótica la conducta d'aquests homes, senyors de *La Veu de Catalunya*?

Afirmem rodonament que no, perquè'l patriotisme's demostra ab fets y no ab paraules.

Y quina sinceritat, quin patriotisme pot haverhi en homes que si á la Diputació diuen *sí*, de paraula en favor d'una proposició, en cambi als seus (y tant seus) districtes diuen *no*, de fets?

Com diu *El Poble Catalá* d'ahir no serán els vots dels Bartrina, Barata, Marfá, Amiguet y Alegre els que han de fer avensar l'obra catalana un *pas de gegant*, com escriu *La Veu*. Han de ser uns altres.

Y aquests altres, que no cita *El Poble*, no son ningú més que les forces purament nacionalistes ajuntades y netes de tota concomitancia ab caciquistes y gent de la meseta.

DELCLOT

No ho consentim

Parlem de coses endarrerides. Les dificultats sofertes ens han impedit dir més aviat que censurarem la pretensió de volguer pels regidors esquerrans exclusivament tot l'èxit de la tasca administrativa, ben victoriosa per cert, en contra de la gestió municipal de la majoria lerrouxista del nostre Ajuntament.

Aquest exclusivisme pera la minoria federal nacionalista nosaltres no'l volem deixar passar sense la nostra protesta, perquè entenem que la minoria regionalista hi té una bona part en aquest èxit, y'ls mateixos vocals associats que ab els seus vots contribuïren á l'obra moralisadora d'aquelles minories catalanistes no'ls hem de tenir en oblit en les hores venturoses del triomf.

No regategem aplaudiments á la feina meritíssima del senyor Lluhi y companys en el nostre Ajuntament, y aquí som nosaltres pera exaltarla aquesta feina meritíssima dels regidors federals nacionalistes; emperó, com diem abans, no permetem injustes exclusions á n'aquests aplaudiments que's tributaren als homes digníssims que posaren talents y energies en defensa dels interessos de la ciutat, contra quins interessos tantíssim atenten les voracitats de la «Colla de la gana» y'ls de la «Cobla de la fam».

Ab tot y que aquesta nota no l'hem poguda donar ab aquella oportunitat que era obligada, fem constar avui la nostra disconformitat, car no ho podem admetre, no podem consentir que s'atribueixi íntegrament á la minoria federal nacionalista'ls l'legítims llores adquirits per les minories municipals. Es de justicia que's comparteixin ab els regidors regionalistes que forsa han contribuït y valentment á la moralisadora obra de posar una resclosa á les disbauxes del lerrouxisme al nostre Ajuntament.

El Concell General de l'Unió Catalanista

Gran transcendencia té pera Catalunya'l proper Concell General de Representants de l'Unió Catalanista.

En ell se tractará de la conveniencia d'aplegar en una Assamblea á tots els elements nacionalistes de Catalunya.

La patriótica idea de l'Unió Catalanista mereix que sigui rebuda ab forsa entusiasme per tots els que de temps venen plantentse de les divisions que imperen entre els nacionalistes catalans y que no tenen altra virtut que retardar l'adveniment de la desitjada Autonomia.

Es per aixó que METRALLA, nascuda pera procurar l'unió dels nacionalistes y predicar sa catalanisme, recomana avui á totes les entitats adherides á l'Unió que hi concorrin decidides á tot sacrifici y plé'l cor d'esperansa, puig mentres hi hagi en peu la patriótica Unió Catalanista, no hi pot haver motiu pera defalliments ni desesperances.

Tingueu esperansa catalans que com METRALLA volem l'unió de tots els nacionalistes; l'Unió Catalanista es ab nosaltres.

Hores d'intensa emoció son aquestes pera nosaltres, puig totes les amargors que havem hagut de soportar en el poc temps que publiquem METRALLA son indefinibles dolceses al veure que la bandera que les nostres febles mans alsaren reb el vigorós impuls de la capdal entitat del Catalanisme.

¡Visca l'Unió Catalanista!

Catalanisme... á segon terme

Cada dia que passa'ns anem convencent de que tant la dreta com l'esquerra catalanes deixen á segon terme'l Catalanisme.

A cada nova ocasió que's presenta veiem triomfar els odis personals y les enveges per sobre de la doctrina d'amor del Nacionalisme. Com més va, més llunyá ovirem el tant sospirat dia del triomf de nostra causa per la separació, cada dia creixent, de les forces catalanes.

En les darreres eleccions de diputats provincials la Lliga Regionalista proposá la unió ab l'esquerra pera derrotar á l'enemic comú y impedir que entrés á la Diputació; l'esquerra no volgué acceptar, ó millor dit, s'hi oposá la part nacionalista de l'esquerra per odi als homes de la Lliga, y are, darreament, aqueixos homes de la Lliga que havién proposat l'unió de l'esquerra, invò-

cant el nom de Catalunya, s'alien ab els cacs y anticatalanistes de la Diputació y ab els carlins; s'entenen ab els prohoms á Barcelona dels partits lliberal y conservador, que tant mal han fet á Catalunya, pera repartir-se'ls càrrecs, preferint pera vispresident á un Sostres, á qui tant havien combatut com á caci desde *La Veu*, y pera la vispresidencia de la Comissió provincial á un carlí abans que á dos catalanistes de la esquerra, ab tot y formar aquesta la minoría més important després de la regionalista.

Si á tant arribava l'odi als esquerrans, ¿no era preferible elegir pera aquells alts càrrecs als representants en la Diputació de l'Unió Catalanista, que son nacionalistes abans que tot, enlloc de posarhi á un canalejista y á un carlí?

Y'ls esquerrans, ó més ben dit, els nacionalistes de l'esquerra, no'n tenen provencare de veure la desastrosa gestió lerrouxista en l'Ajuntament de Barcelona: no están encare satisfets del mal resultat que'ls donaren les darreres eleccions; tots els dies en el diari y en tots els actes del seu partit ens fan saber els seus principals escriptors y oradors que volen anar ben sols; que en les vinents eleccions municipals no s'aliaran ab els catalanistes de la dreta, que es la única manera de derrotar al lerrouxisme, y tot perquè, segons digué en Lluhi y Rissech en el banquet del dia 13 del mes passat, si s'aliaven ab els demés catalanistes semblaria que l'únic partit republicà á Barcelona es el d'en Lerroux, y, naturalment, no'ls convé; ells també volen esser republicans y prefereixen anar á una victòria dubtosa anomenantse republicans, que á una victòria certa dientse catalanistes. ¡Quina vergonya fa aixó!

El Catalanisme, l' Nacionalisme deixats á segon terme pels de la dreta, preferint anar de braset ab mauristes, canalejistes y carlins; el Catalanisme, l' Nacionalisme deixats també á segon terme pels de l'esquerra pera esser primer republicans, y aliantse ab els de la conjunció republicana-socialista de Madrid y fins ab els de l'anticatalá Sol y Ortega, y negantse en cambi á l'unió ab els autonomistes de Catalunya. ¿Es possible fer gran cosa de profit mentres hi hagi aqueixa barreja dels catalanistes ab els anticatalans y aquesta separació entre ells?

Sols ens resta esperar que la benemèrita Unió Catalanista, que sempre ha sigut nacionalista abans que tot, per medi de la assemblea que ha projectat entre tots els elements catalanistes, logri posar fi á lo que está passant, que es una gran vergonya pera Catalunya.

Será una nova prova de patriotisme pera afegir á les moltes que deu la terra catalana á la vella entitat que tant ha fet pel Catalanisme.

CENTELLENC

L'Aplec anticaciquista de la Poble de Claramunt

Ab tot y'ls dies transcorreguts de la celebració d'aquell memorable acte fins avui, hem de dirne quelcom.

Nosaltres tinguérem un franc motiu de sincera joia de que l'Aplec anticaciquista fos de grandiosa importància, perquè sols teniem aquest viu desitg, y ben abstrèts de que sigués l'U. F. N. R. la fracció política que organitzava l'acte y que ella se n'endugués els llores de l'èxit. Per nosaltres aixó era lo de menys, lo important y en absolut necessari l'esperada grandiositat de l'acte anticaciquista que fes esperansar futures redempcions dels braus igualadins.

El caciquisme godonista hi haurá pogut veure ben clar en la posta del seu ignominios y execrable poder. Els seus soferts vassalls, mai dominats, aixequen cada dia

més forta la cridoria sana y nobilíssima de la seva dignificació d'humans y de catalans.

Amunt, bons igualadins. Prompte hi seureu á la terra de Promissió. Seguiu la vostra vostra fèrria voluntat y que aquesta no pot torsarse heu de provarli cada dia més á n'aquesta bretolada que aquí caciqueix!

* * *

Sense divagacions ni nebulositats debem declarar clarament, concretament, que la actitud dels regionalistes treient tota l'importància que va tenir aquest Aplec anticaciquista á la Poble de Claramunt ens ha merescut un fàstic profund. Aquesta actitud la conceptuem de pecat de catalanisme y es per nosaltres una apostasia, un gros mancament. Y que'ls consti ben bé als regionalistes que si ells haguessin sigut els organitzadors del memorable acte anticaciquista celebrat á la Poble de Claramunt y'ls federals nacionalistes haguessin observat la conducta observada are pels regionalistes, seguiriem, sense haver de fer cap sacrifici de consciència, el mateix criteri á l'apreciar comportaments.

La veritat, no créiem que en pago de la unió catalana practicada á la circumscripció Igualada-Vilafranca en les darreres eleccions de diputats provincials que resultá triomfanta, s'entretinguessin els regionalistes en fer desde *La Veu* uns comentaris y unes informacions de l'acte de la Poble que solament podrán agrairlos els Godó y companys caciquistes que tenen el govern de la nostra Diputació Provincial, mercés á la patriòtica (!) tactica que en aquella casa hi han establert com á definitiva'ls nostres regionalistes.

¿A tant obliguen els compromisos que per la cadira presidencial han contret ab els caciquistes?

Es molt probable que sí; lo que caldria, emperó, es que's parlés clar d'una vegada.

La festa nacional catalana

Degut á l'iniciativa de la simpática revista nacionalista *Renaixement*, tornarà aquest any á celebrarse la nostra festa nacional

que ab tant d'entusiasme's comensá l'any 1905.

¡Tantdebó que are fos com la d'allavors!

Era en el pintoresc Desert de Sarriá, ahont se reuniren en gran nombre'ls catalanistes sense estar dividits com are, en dreta y esquerra; allí sols se pensava en Catalunya y en lluitar contra'l centralisme; allí hi vegegrem al ferm nacionalista, president de la benemèrita Unió Catalanista, Dr. Martí y Juliá, En Jaume Carner, y al que en aquella época era diputat regionalista l'Albert Rusiñol.

En un rotlló en el qual hi havien les tres citades personalitats del Catalanisme, junt ab altres moltíssims companys, sentírem, tot passejant, á l'Albert Rusiñol com se planyia del poch resultat que'n treien els diputats catalanistes d'anar al Congrés de Madrid y tenir la més petita confiança en els polítics centralistes, dient al mateix temps que causava fàstic el veure la farsa política que hi ha pels salons y passadissos d'aquella casa, d'ahont ne surten les innombrables lleis que'ns acaben de fer fellsos.

¿Quina diferencia d'allavors ab are!

Are'ls uns afalaguen á n'en Maura y al partit conservador y'ls altres á n'en Canalejas y al partit lliberal; els uns s'alien ab els carlins, caciquistes y Defensa Social, y els altres ab els republicans y socialistes de Madrid; els d'una banda sols pensen en reaccionari; els de l'altra en republicà y en socialista, y al Catalanisme, al Nacionalisme se'l deixa á un costat, á segon terme.

¡Quina ditxa per Catalunya si de la festa que's projecta per aquest any ne sortís una veritable solidaritat nacionalista.

¡Quin triomf més bonic pera nostres ideals d'autonomia si d'aquesta festa'n sortís la bandera dels nostres ideals ben sola, ab l'únic lema de Nacionalisme!

Fem, doncs, tots, tant els de la capital com els de tot Catalunya, que la festa de aquest any sigui una festa d'amor y de fraternitat entre tots els nacionalistes, oblidant tots lo que'ns separa pera pensar sols en nostra mare Catalunya, y á treballar tots després sense repós pera que poguem celebrar lo més prompte possible la festa de l'assoliment de l'Autonomia.

JOSEP RAURELL

COMPADIULOS

Uns senyors ó unes senyores ó potser abdues coses, abonats á la tanda de funcions d'òpera de la darrera temporada del Liceu, han posat el veto á que en l'obra «Tristany é Isolda» se cantes en catalá la mort d'Isolda, á lo qual s'havia ofert exponents l'eminente artista senyora Kaftal.

No'ns sorprén el fet, el qual, deixant á part la falta d'educació que revela'l desaire donat á la culta artista, l'trobem conseqüència lògica de la reacció anticatalanista de la major part de la gent adinerada de Barcelona, que en un moment donat y irreflexivament se posá al costat del catalanisme, creient que era un moviment el triomf del qual seria immediat y sense molesties per ells.

Peró com que passat aquell moment irreflexiu tenien que tornar les aigües á son llit y les nostres gents adinerades en general, fora del negoci, no s'ocupen més que de coses frívoles, els hi ha semblat que desdeia de llur posició social el donar calor á tot lo que contribueixi á afermar la personalitat catalana, y més encare vegent com individus del seu bras que en el Municipi, Diputació y en el Parlament tenen seient per haver fet de catalanista en altres dies, avui, considerant potser que no es prou fi ó que'ls allunyaria de la *gent fina* l'continuar *fent* de catalanistes, abandonen indirecta y públicament el camp catalanista y escriuen anuncis mortuoris en castellá y funden diaris ilustrats en els quals se menyspreua nostra llengua.

Després d'aixó, després que aqueixos *convencuts* han tirat per la borda tot lo que pera ells resultava lastre catalanista, ¿no es natural la protesta dels distingits senyors ó senyores, envers els qui volen portar á un lloc tan serio com es el nostre primer teatre, una *ceba* com es *aixó* de la llengua catalana?

M. CASTANYER

16 Maig 1911

conciliable, y cuando vino una ocasión oportuna se sublevaron y se hicieron independientes. La Rusia se apoderó de la Polonia, y los polacos ¿son rusos por esto? Los húngaros ¿son austríacos? ¿Lo son los venecianos? Los indios ¿son ingleses? Aun dentro de la misma Inglaterra, ¿son ingleses los irlandeses?

Estos ejemplos nos muestran que cuando un Estado es el conjunto de varios Estados, no basta haberlos unido para formar de todos ellos un pueblo, sino que es preciso asimilarlos, darles las mismas leyes, las mismas costumbres, la misma lengua, é ir modificando el carácter de las fracciones á fin de formar un carácter uniforme para el todo.

Es difícil, si no imposible, hallar en nuestros tiempos una nación compuesta de elementos tan heterogéneos como la española. El Pirineo y el mar han señalado indudablemente los confines del territorio que parece debe ser ocupado por un solo pueblo; pero las guerras y la política hicieron que ese pueblo, lejos de ser uno, fuesen muchos, tuviesen suerte, gobierno, lengua y tendencias muy diversas; que batallasen encarnizadamente entre sí, hasta entrada ya la edad moderna; y si los tratados, los matrimonios, las cesiones y las conquistas (que todo esto ha habido), han hecho finalmente uno solo como debe serlo de todos esos pueblos, exceptuando todavía Portugal, hasta aquí no se había ejecutado sino la mitad de la tarea, y la mitad más fácil; faltaba la otra mitad, esto es, asimilarlos, armonizarlos, no sujetando á los unos á las leyes, costumbres, lengua y carácter de los otros, sino tomando de cada uno lo que fuese mejor, y haciendo

trueques entre todos. Si desde la unión de León con Castilla, en tiempo de San Fernando, los gobernantes hubieran emprendido esa tarea, y los sucesores la hubiesen continuado con inteligencia y perseverancia, hace mucho tiempo que no podría decirse que los catalanes son diferentes de los otros españoles, como los navarros lo son de los andaluces, de los valencianos los gallegos. Mas la historia nos dice que lejos de esto, el trozo que ha podido más ha absorbido al que ha podido menos, y le ha dado sus leyes, y ha querido inocularle sus costumbres, por más que fuesen contrarias á las que tenía. Cataluña en esta parte se hallaba en el mismo estado que los demás antiguos reinos de España, cuando por desgracia la fatal guerra de sucesión á principios del siglo pasado, y sus consecuencias, lejos de acercar los catalanes á los demás españoles, alzaron entre aquellos y estos una muralla que los segregó de un modo lastimoso y funesto para todos. Siglos eran necesarios y no pocos para derrocar esa muralla, cuando afortunadamente para lograrlo antes, vino la guerra de la independencia, según hemos dicho. Desde ella ha cundido por España un nuevo orden de ideas que han traído un nuevo orden de hechos; cesaron esas rivalidades, menguaron esos odios, y las diferencias que todavía existen son hijas del carácter y de las tendencias particulares, cuya extinción es imposible; pero que un gobierno sabio debe estudiar, tener siempre en cuenta, conllevar hasta donde el ataque pueda ser peligroso; y de esta manera el tiempo, auxiliado por la prudencia y el talento, hará que los catalanes sean cual los demás españoles, así como los mismos medios con-

UNIO CATALANISTA

Els dies 4 y 5 d'aquest mes se reunirà al Centre Català de Sabadell el Concili General de Representants ab caràcter extraordinari. Véusquí l'ordre del dia:

I.—Constitució del Concili.

II.—Admissió de socis.

Colectius: *Renaixement*, de Barcelona; *METRALLA*, id.; *Escola Catalana*, id., y *Escola Nacional Catalana*, id.

Individuals: En Josep Noy y Marras, de Barcelona.

III.—Discussió de les següents conclusions que presenta la Ponència:

1.ª ¿Es ó no convenient la celebració d'una Assamblea de l'Unió Catalanista?

Creu la Ponència que, donat l'actual estat de l'opinió catalana, l'Unió Catalanista, fent honor á la seva història, té'l deure de convocar una Assamblea pera orientar al poble de Catalunya en el sentit més favorable á la reivindicació de la seva personalitat.

2.ª ¿Cas de considerarse convenient sa celebració, quina extensió s'ha de donar á la seva convocatoria?

Opinen els firmants que tots els catalans que estimin á sa terra tenen el dret y'l deure de contribuir á sa dignificació, y, per aixó, entenen que s'han de convocar en ella á tots els que s'honren ab el nom de catalanistes.

3.ª ¿Cas de considerarse convenient sa celebració, en quin temps y lloc s'ha de efectuar?

Respecte'l temps, creu la Ponència com á més indicat el període entre mitg Setembre y mitg Octubre, y, per lo que's refereix al lloc, estimen d'alta conveniència que sia el mateix Concili de Representants qui directament el decideixi.

4.ª ¿Cas de considerarse convenient la celebració, quins assumptes s'han de tractar en ella? Els següents:

a) Ratificació dels principis fonamentals que ha sustentat sempre l'Unió Catalanista.

b) Actitut que deu adoptar l'Unió Catalanista pera complir els alts fins pera'ls quals fou fundada.

Y IV.—Discussió de les proposicions que's presentin.

METRALLA per les comarques

Molins de Rei, Maig.— Senyor Fatxada!... Faria'l favor de dirnos per quins set sous exclueixen de les llistes del Cens electoral á homes que han sigut sempre veïns d'aquesta vila y que aquesta es l'hora que no han aixecat el domicili?

Ens dirá també per qué dintre'l Cens electoral hi figuren individus que no han estat mai veïns d'aquesta vila y que, no obstant, gosen d'un dret que no'ls pertoca?

Per qué aquestes anomalies?

Y vosaltres il·lustres regidors Folqué y Maymó, vosaltres que desde una taula de café del «Liceo» critiqueu les injustícies que's puguin cometre en el Municipi y en arribant al mateix feu conxorxa ab els autors de semblants baixes. ¿Per qué?

¡Ho tanta barra!

Per refrescar la memòria del senyor Fatxada tinc de ferli una pregunta.

¿Recordas que en una memorable sessió, pronunciant un mot que no vull transcriure y donant un fort cop de puny á la taula, va jurar que no s'aprovarien els pressupostos en la forma que'ls Vocals Associats varen tenir á bé confeccionarlos? Si, he?

Doncs ja's veu. Y aixó que pera conseguirho ha esgrimit armes innobles (no menys innobles que vosté), essentne una prova evident el retornarli per tres vegades els pressupostos junt ab un apercibiment del Governador, essent aquest extensiu per l'Alcalde.

Emperó vosté no's para en barres. Ha empenyat la paraula... y no'n sortirà.

L'apelació á lo Contenciós costará quartos y res ne treurá. Al menys ho pagués vosté.

¡Quina vergonya deu experimentar si es que sab del color que va vestida!

Nang... nang... nang. Ja es fora'l Titus. El nostre cacic major ens ha deixat. Quin pes ens ha tret de sobre...

La seva personalitat, la seva conducta y'l seu nom conquerit á força de treball, mereix la nostra consideració y ja'n parla em extensament una altra setmana.—*Joan Busca-per-terra.*

San Feliu de Llobregat.—Aquí va una impressió de la topada sagnant en aquesta pacífica població, tinguda entre carlins y lerrouxistes.

Nosaltres en aquella *murga* de diumenge hi representarem un paper ben neutral. ¿Perqué havíem d'embolicarnos els catalanistes ab gentussa com aquella?

Ab tot, els lerrouxistes demostraren esser

uns altres que no han estat fins are, tingueren molta prudència; per por? no ho se, potser si, empro no donaren cap mala nota de les que ells solen donar durant la llur estada en nostre poble.

Lo més sensible de tot es que vagin escullir nostre poble com á camp de batalla els carlins.

Aquí que d'entre aquets y lerrouxistes ens veuríem ab treballs pera reunirne un centenar! No valen tant ells com el disgust ocasionat en tot el poble. Tant els uns com els altres son maleits arreu per aver torbat el benestar y la tranquil·litat que s'hi gosava. Aquí que s'han sostingut tremendes lluites polítiques contra el caciquisme y no s'havia donat mai la més mínima mala nota, han hagut de donarla gent incivil y forastera.—*Jon.*

Tota la premsa s'ha ocupat d'un discurs pronunciat á Madrid pel senyor Doval, nom que soná molt ab motiu del procés Rull.

Nosaltres, discrepant de la majoria de la premsa que califica al senyor Doval d'insultador y tonto per haver dit que á Barcelona hi floten dues banderes, una d'odi á Espanya que es la dels nacionalistes, y una altra d'odi á Catalunya que es la dels lerrouxistes, declarem que'l senyor Doval no deixa de tenir certa raó, perquè ningú que tingui dos dits de front negará que l'únic lema de la pandilla lerrouxista es l'odi á Catalunya.

Are per la part que'ns toca com á nacionalistes radicals, tampoc ne protestem, perquè hi ha coses que no mereixen ni l'honor d'una protesta.

Y estem tant acostumats á que's diguin separatistes que ja no ns ve de nou!

¡Oh, calumniadors!

En Guerra del Rio á la sessió de la Diputació va fer saber á tothom que ell havia anat á assaltar l'altra *Metralla*.

Y ca!

A *Metralla* qui va anarhi va ser en Zurdo de Olivares, revolver en mà, y va haver de baixar els graons de cinc en cinc.

Calcula com t'hauria anat á tu, Guerrieta.

Vaja que'l Senat no pot ser més divertit.

Primer lo de la xeringa y are darrerament succeeix que á un senyor senador mentres está enfascat pronunciant un fogós discurs li cauen els pantalons, ensenyant uns hermosos calsonats de color de rosa.

Que no ho sábiga D. Pelmacio!

Els diputats provincials lerrouxistes no varen voler votar la proposició referent á la personalitat catalana.

Ja'n son, ja, de tnyosos.

El senyor bisbe ha fet posar una bandera espanyola al cim de la catedral.

Ben fet.

D'aquesta manera si per cas li falten deu céntims pera acabar les obres l'Estat els hi donará totseguit.

Y un be negre.

Dies passats llegírem que en plena sessió del Senat y ab ocasió d'estar en l'us y abús de la paraula el Sr. Canalejas, hi hagué una riallada general que de debó era motivada.

Figureuvs que en plena y eloqüent parrafada del Sr. Canalejas, fa la seva entrada al saló un uxier empunyant una grossa xeringa.

El Sr. Canalejas que á la *cuenta* no sabia el perquè de l'utilitat de l'instrument aquell tant... poc parlamentari segons se miri, restá etzarat mirant al uxier y á la xeringa de les grosses proporcions, y la seva eloqüència tingué una sospensió.

Es fama que la xeringa feu el seu comés. La suspensió del Sr. Canalejas durá poc. La seva verborrea encare dura, y lo que durará.

Al menys pels espanyols aixó d'utilitzar una gran lavativa, els representa la ventatje de disfrutar ab goig de que els seus respectables senyors, riguin y vagin d'alló mes be.

Valgans la mare de Deu de l'Ajuda!

Potser li tinguin de dar prou mercés!

Es curiós que ab la campanya dita anti-pornogràfica hagi coincidit la obertura de dos cafés concerts mes en aquesta ciutat.

Ab aquest *éxit* poden entornarsen al llit els senyors d'aquella campanya.

Segons llegim á *La Costa de Llevant*, está anunciada pera primers del vinent Juliol la vista en aquesta Audiencia de la causa criminal que contra sis veïns de Calella's segueix pels successos ocorreguts en aquella vila'l 12 de Desembre de 1909.

Com que en aquests successos sagnants que's posarán al descobert en l'acte ó sessions d'aquesta vista hi anirà compresa una repugnant fàlsid del caciquisme arenyenc, prometem als nostres llegidors tenirlos al corrent de totes les incidencies que'l debat judicial ocasionará.

De París ens comuniquen que entre'ls catalanistes allí residents va prenent peu l'idea de celebrar á dita capital la Festa Nacional Catalana.

Se troba á Barcelona'l distingit catalanista D. Nicolau Oriol, delegat de l'Unió Catalanista á la República Argentina.

El Centre Català de Sabadell se prepara pera celebrar solemniament la data del vintiquinqué aniversari de la seva fundació.

Aquesta festa commemorativa que organisa l'esmentat Centre, tindrà lloc els dies 4 y 5 de aquest mes y estará composta d'alguns actes de veritable importancia.

El fet d'esser el Centre Català l'entitat més antiga dintre'l moviment patriòtic de nostra terra, y tenint en compte'ls valiosos elements que assistirán als actes que ab l'expressat motiu s'organisen, fa suposar que aquests estarán revestits de tota solemnitat y que constituirá un aconeximent la festa commemorativa de la fundació del Centre Català de Sabadell.

A n'aquests actes hi hem sigut convidats, deferencia que agram moltíssim.

Procurarem no faltarhi.

Els catalanistes residents á París fan avinent á tots els catalans que hi viuen ó hi están de passada, que veurán ab gust la seva presencia á les reunions que cada dijous, de 9 á 10, tenen al Café des Nations, Boulevard Bone Nouvelle, pera canviar impresions respecte Catalunya.

Ab el present número s'acaba'l folletí que venim publicant.

CORRESPONDENCIA

E. F.—Fassi quelcom més y veurem.

R. P. y A.—La publicació del seu article «Pel meu llibret», seria deixar sense treball á un obrer. Nosaltres, sense comprometre á ningú, veurem de posarhi remei. L'altre article no podem publicar-lo pels elogis que pera nosaltres conté. Mercés.

S. C.—Es massa llare y li falta correcció.

Verpa —Escriu en una sola cara del paper.

A. Vidaller.—Es denunciabile.

T. A. P.—No'l podem complaure.

R. del R.—Ja n'hem parlat.

J. M. S. J.—Es incoherent.

Imp. ABADAL-Tallers, 18, Barcelona.

seguirán que un andaluz se diferencie menos de un gallego, un valenciano de un navarro, de lo que se diferencian en nuestros días. Quiera el cielo que esta obra se lleve á cabo; y entonces los nombres de los antiguos reinos que han venido á formar la nación española, le servirán tan solo para señalar los territorios, más no para significar diferencias de más importancia y trascendencia. Entre tanto los catalanes, como súbditos de la corona de España, consideran á los demás españoles como á hermanos, y su único anhelo es ver grande y poderosa la patria común, para lo cual nunca dejarán de contribuir con todo el esfuerzo de que son capaces. Perdóneseles el noble orgullo de querer estar á la cabeza del comercio, de la navegación y de la industria de España, que no disputan ellos á las demás provincias otras glorias que respetan y que admiran, porque en su carácter está acatar todo aquello en que hay importancia y hay grandeza. Perdóneseles que tal cual vez en verso y prosa escriban la lengua de sus padres, la que les enseñó en la cuna el cariño de la madre, la que usan para alabar á Dios y para postarse á los pies del sacerdote. Dejables que recuerden los días de sus glorias y de sus viajes, y sus inventos, y sus galeras, y sus escuadras, y sus conquistas, y sus palacios, y los sepulcros de sus reyes que la ignorancia ha destrozado, y sus leyes quizás torpemente abolidas, y su literatura y sus trobadores, maestros de todos los de Europa; que ensalcen su patria y lloren las desdichas que ha sufrido y le consagren sus cantos, y por ella exhale sus suspiros. Santo es el amor á la patria, y la patria nuestra es Cataluña.

quieran ser lo que son. Esta tarea es muy árdua, y al quererla llevar á cabo se han estrellado los que creyeron que conquistar significaba sujetar pueblos á viva fuerza, que engrandecer quería decir simplemente juntar unos territorios á los ya poseídos. Por esto la obra de los grandes conquistadores se ha venido abajo cuando ellos han muerto, y aún antes de morir la de algunos de ellos.

Muere Sesostris, y el Egipto se subdivide más de lo que antes lo estaba; muere Ciro, y comienzan las sublevaciones en sus Estados; muere Alejandro, y su imperio se convierte en doce pedazos para satisfacer la ambición de otros tantos generales; fallece Carlomagno, y su hijo ya reparte los Estados de su padre, y aún viviendo su hijo, los reinos que el padre juntó se miran como enemigos, y muy luego se segregan y luchan, y acaban por formar ocho naciones distintas; y así podríamos ir siguiendo la historia de los demás que hemos citado, hasta la contemporánea de Napoleón I que por sí mismo vió disuelto el grande imperio que sus armas habían sometido.

Roma representa un aspecto distinto: Roma, despues de conquistar, romanizaba (perdónese el verbo) á los pueblos conquistados, y por esto fué preciso que viniera sobre ese imperio todo un mundo de hombres para disolverlo, y no lo disolvieron, sino que lo echaron abajo, y en la ruina común quedaron envueltos los conquistados y la conquistadora.

Nosotros hemos visto la Grecia sometida á la Turquía; pero ¿eran turcos los griegos? Nó; mantuvieron contra sus conquistadores un odio irre-